

ע"פ 57923/05/16 - מדינת ישראל נגד מזהר עלי

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייט

עפ"ג 57923-05-16 מדינת ישראל נ' עלי(אסיר) 14 יולי 2016

פני הרכב כבוד השופטים: י' גריל, שופט בכיר [אב"ד]

כ' סעב, שופט

א' לוי, שופט

מדינת ישראל

המערער:

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)

ע"י ב"כ עו"ד גב' אורלי נעמן

נגד

המשיב:

מזהר עלי (אסיר) ע"י ב"כ עו"ד ישי ניב - (סנגוריה ציבורית)

פסק דין

כללי

ביום 9 אפר' 2016 גזר כבוד השופט זאיד פלאח מבית-משפט השלום בחיפה את דינו של המשיב בערעור זה, מר עלי מזהר בגין עבירות שבביצוען הואשם והורשע לפניו.

השופט פלאח הטיל על המשיב מאסר בפועל למשך 10 חודשים בניכוי ימי מעצרו (הממשי) מיום 31.8.15 ועד יום 30.11.15 וכן בניכוי ימי מעצרו (באיזוק אלקטרוני) מיום 30.11.15 עד ליום 1.3.16. השופט המלומד קבע, שעונש המאסר שעל המשיב לרצות יצטבר לעונש מאסר כולל בן 12 חודשים, שאותו הוא מרצה בימים אלה מכוחו של פסק-דין, שניתן בעניינו בבית-המשפט המחוזי (תיק פלילי 14-10-2017 מיום 20.3.2016). עוד הטיל עליו בית-המשפט קמא עונש של 6 חודשי מאסר על תנאי וכן פיצויים בסך של 500 ₪.

עונשים אלה הוטלו על המשיב לאחר שהורשע על-סמך הודאתו בעבירות, שנכללו בכתב-אישום מתוקן אשר הוגש נגדו ואשר עניין התפרצות למקום מגורים, בניגוד לסעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") ו-סעיף 29 (א) לחוק העונשין וכן גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין (שני סעיפי עבירה).

נציין כאן, בקצרה, שעובדות הרשעתו של המשיב בדינו נגעו לשני אירועים פליליים שבהם היה מעורב - האחד, כאשר ביום 28.8.15, בצוותא עם חאלד עבאס (להלן: "עבאס") טיפס לדירה בקומה ד' בבנין בחיפה דרך הפיגומים שהוצבו על הבנין, נכנס למרפסת, פרץ את דלת המעבר בין המרפסת לבין הסלון ונטל עגילים, שרשרת משובצת אבנים ושעון מהמקום.

השני, כאשר ביום 31.7.15 גנב תיקה האישי של המתלוננת, שהכיל דרכון אמריקאי ובתוכו כרטיס אשראי, תעודה מזהה ופנקס שיקים. זאת עשה ע"י כך שניצל את הפיגומים, אשר הוקמו בצמוד לבנין על-מנת ליטול את התיק, שהיה מונח במרפסת הבית. כמו-כן, ביום 31.8.15 נמצאו בביתו של המשיב נרתיק שחור ובו מסמכים השייכים למר שטרול ולגב' אלבאום ובהם שיקים בבעלות הגב' אלבאום.

עם קולת העונש שהוטל על המשיב בערעור זה לא השלימה המדינה, ובאמצעות באת-כוחה המלומדת, עו"ד אורלי

נעמן, עתרה להחמרתו בשלושה אופנים:

(א) החמרת **משך** המאסר לריצוי בפועל שהוטל על המשיב;

(ב) **ביטול** קביעת בית-המשפט קמא, שלפיה **תנוכה מתקופת המאסר שנגזרה תקופת מעצר באיזוק אלקטרוני**;

(ג) **החמרה בעונש הפיצויים** שהוטל על המשיב.

נימוקי הערעור

ראש הערעור הראשון, שעניינו **החמרה בעונש המאסר** נומק כדלקמן -

ראוי היה, כך נטען, להטיל על המשיב עונש חמור יותר בהתחשב **בעברו הפלילי המכביד** (בעברו נדון לעונש של 11 חודשי מאסר בגין התפרצות לדירה וגניבה וכן לעונש כולל של 12 חודשי מאסר בגין תקיפה לשם גניבה, תקיפה הגורמת חבלה של ממש וגניבה); ההיגיון מחייב שעונשו במקרה השלישי בו הוא מעורב בעבירות התפרצות וגניבה יהיה חמור יותר מהעונש הראשון שהוטל עליו לנוכח היותו בעל דפוסי התנהגות חזרתיים; העונש שהוטל איננו מספק הרתעה אישית ראויה כלפי מי שפעם אחר פעם מנצל את עבודתו על פיגומים על-מנת להתפרץ לבתי-מגורים ולגנוב מתוכם.

התביעה לא התעלמה מכך, שעל שותפו למעשה, המפורט בכתב-האישום הראשון, **עבאס**, הוטל עונש זהה לזה שהוטל על המשיב. דא עקא, שעבאס היה שותפו של המשיב במעשה אחד בלבד מתוך השניים שבביצועם הורשע. בעוד שעבאס הורשע, לצד מעורבותו בעבירה האמורה בעבירה **שונה לחלוטין**, שעניינה היזק לרכוש במזיד, בניגוד לסעיף 452 לחוק העונשין (שעניינה בשבירת מצלמת אבטחה של עסק) ולא בעבירה של גניבה (טיעון אחרון זה הועלה ע"י התובעת בע"פ בדיון לפנינו ולא צוין בטיעונים הכתובים).

בכל הנוגע **לראש הערעור השני** (ניכוי תקופת המעצר בפיקוח אלקטרוני), הסתמכה המדינה על פסיקת בית-המשפט העליון בע"פ 7768/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 20.4.16), בו נקבע חד וחלק שאין לנכות את התקופה בה שהה נאשם בפיקוח אלקטרוני מתקופת מאסרו וכי העובדה שהנאשם הוחזק במעצר בפיקוח אלקטרוני צריכה להיות שיקול בבוא בית-המשפט לגזור לנאשם עונש. לפי הנתען, הלכה זו נהגה עוד לפני פסיקת בית-המשפט העליון, שכן כך נפסק גם בבתי-המשפט המחוזיים בחיפה (עפ"ג 27209-08-15 **קינן נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 5.11.15, מפי ההרכב בראשות כב' השופט הבכיר גריל) ובנצרת (ע"פ 54410-05-15 **חלאילה נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 19.7.15, מפי הרכב בראשות כב' השופטת הלמן).

בהתייחס **לראש הערעור השלישי**, צוין בקצרה, כי פסיקת סכום פיצוי בן 500 ₪ בלבד למתלוננת איננו הולם ואיננו מספק, בפרט בהתחשב בכך שכאשר זו הבחינה בעובדה שביתה נפרץ היא פרצה בזעקות-שבר, מה שמלמד על סבל של ממש ובכך שנגנב ממנה רכוש רב.

עמדת ב"כ המשיב

ב"כ המשיב, עו"ד ניב, ביקש שנדחה את הערעור על כל חלקיו.

לפי טענתו, העונש שנגזר בערכאה הראשונה הוא נכון וראוי בנסיבות העניין; לדבריו, בית-המשפט קמא התכוון בגזר-דינו להשוות בין העונשים הכוללים, אשר יהא על המשיב דכאן ועל שותפו לרצות בגין מעורבותם בפרשה זו; הוא עשה זאת בדרך של ניכוי מעצר בפיקוח אלקטרוני ואף מציין, כי אלמלא נהג כך, והיה תלוי ועומד נגד המשיב מאסר מותנה (שהופעל לפני-כן בפסק-דינו של בית-המשפט המחוזי בעניינו), הוא היה מפעילו בחציו במצטבר לעונש שאותו הטיל. ראוי להזכיר, בהקשר זה, שעונשי מאסר מותנים, אשר היו תלויים ועומדים נגד שותפו של המשיב, **עבאס**, הופעלו במסגרת תיק בימ"ש השלום בחיפה 32275-09-15 ביום 30.3.16 (תיק שדן במעורבותו בפרשה דכאן) בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש בן 10 חודשים.

נפרט ונציין, שנגד עבאס היו תלויים 3 עונשי מאסר מותנים: **חודשיים** בגין החזקת נכס החשוד כגנוב; **6 חודשים** בגין גניבה והתפרצות ו- **9 חודשים** בגין פריצה, הפרעה לשוטר והפרת הוראה חוקית.

כל אלו הופעלו, כאמור, **בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש בן 10 חודשי מאסר שהוטל על עבאס**, כך שהוטל עליו לרצות מאסר **כולל בן 19 חודשים**.

לעומתו, בעניינו של המשיב שלפנינו הופעל עונש מאסר מותנה בן 6 חודשים (שהוטל בגין עבירות גניבה והתפרצות) **במצטבר** לעונש מאסר בן 6 חודשים שהוטל עליו בגין עבירות תקיפה כדי לגנוב וגניבה.

לפיכך, כך טען ב"כ המשיב, התערבות באיזון העדין שאותו ערך השופט המלומד קמא תפגע בעקרון אחדות הענישה ותביא למצב בלתי-ראוי, שלפיו המשיב דכאן מרצה **10 חודשי מאסר במצטבר לעונש מאסר בן 12 חודשים שהוטל עליו** ואילו עבאס מרצה **10 חודשי מאסר, המצטברים רק לחלק מסך עונשי המאסר המותנים אשר היו תלויים ועומדים נגדו** (המסתכמים ב-19 חודשים).

ב"כ המשיב הוסיף וציין, שלעבאס **7** הרשעות קודמות ולא רק **2** כמו למשיב; עבאס הורשע בעבר בשורה של עבירות מגוונות ממינים וסוגים שונים.

לפיכך, ראוי, לדעת ב"כ המשיב לדחות את הערעור בכל הנוגע למשכם של עונש המאסר שהוטל על המשיב (שכן מחד גיסא, יש למצוא **זהות בחומרת העבירות** שיוחסו לשניים ומאידך גיסא, **עברו של עבאס מכביד יותר מזה שגורר אחריו המשיב**);

הוא ביקש שנדחה גם את הערעור במה שנוגע לניכוי תקופת המעצר בדרך של איזוק אלקטרוני. הוא נימק זאת בכך, שחרף היותו מודע למצב המשפטי בעניין זה, לדעתו, ביטול ההוראה האמורה תגרור בהכרח פגיעה באיזון שאותו ערך בית-המשפט קמא; כמו כן יהא בכך כדי להפר את עקרון אחדות הענישה, שהוא עקרון גדול בשיטתנו המשפטית.

מטעם דומה, הנעוץ בכלל אחדות הענישה, עתר בא-כוח המשיב שנדחה גם את ערעור המדינה ביחס לגובה הפיצוי שנפסק למשיב לשלם. נטען כי גם אם הפיצוי שנפסק הוא נמוך מן הראוי, הרי שמאחר וסכום דומה נפסק לעבאס בגזר-הדין בעניינו ומאחר שהמדינה לא ערערה על קולת העונש בהקשר זה, אין זה נכון להתערב בכך ויש להשאיר גם רכיב ענישה זה על כנו.

דין והכרעה

ערעור זה בדין יסודי.

תחילה נתייחס לערעור שהופנה כלפי **משך תקופת המאסר שנגזרה למשיב לרצות**.

צודקת המדינה בטענתה, כי עונש המאסר, אשר הוטל על המשיב לרצות בגין הרשעתו בדין **נוטה מאוד לקולה ביחס לראוי**. עניין לנו כאן במי **שניצל את גישתו הקלה** לדירות-מגורים, פועל יוצא של עבודתו על-גבי פיגומים, אשר נבנו על בניינים קיימים ומאוכלסים על-מנת **לפרוץ לדירות ולגנוב מתוכן רכוש**.

המשיב עשה את שעשה הן ביום 31.7.15, עת גנב רכוש אישי בעל ערך מתוך מרפסת, הן ביום 28.8.15, עת פרץ לדירה ונטל ממנה רכוש רב-ערך (ואף הגדיל לעשות ונעל את דירת דלת המגורים מבפנים, כך שבעליה לא יוכלו להיכנס לתוכה מה שגרר בהלה רבתי אצל בעלת-הדירה: תגובתה לאירוע תוארה בכתב-האישום וצוינה לעיל).

רמז למעורבות נוספת מצידו בעבירות רכוש ניתן למצוא בכך שביום 31.8.15, נמצא בביתו נרתיק לא-לו עם שיקים השייכים לאדם אחר.

את המעשים הללו ביצע המשיב לאחר שהורשע בעבר בביצוע מעשים דומים, לאחר שריצה עונש מאסר בגין מעשים שכאלה וחרף עונש מאסר על תנאי אשר היה תלוי ועומד נגדו.

לטעמנו, ראוי היה לקבוע מתחם ענישה הולם חמור יותר למעשי העבירה שבהם הורשע המשיב שלפנינו. הדברים האמורים בוודאי נכונים במה שנוגע לרף העליון של המתחם שנקבע בערכאה הראשונה. (ראו: רע"פ 7683/13 **דויד פרלמן נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 23.2.14) במסגרתו אישר בית המשפט העליון מתחם ענישה הנע בין 12-24 חודשי מאסר בפועל לעבירת התפרצות לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין; ראו גם: ע"פ (מחוזי ת"א) 56652-11-12 **פפלוב נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 28.1.13); עפ"ג (מחוזי ת"א) 28478-04-13 **מדינת ישראל נ' בוחניק** (ניתן ביום 20.5.13).

אכן, גם במסגרת מתחם הענישה שנקבע בידי בית-המשפט קמא בעניינו של המשיב (18-6 חודשים לריצוי בפועל), הרי, שראוי היה להחמיר עם המשיב מעבר למה שנעשה בערכאה הראשונה, בהתחשב **בעברו המכביד**.

מכאן, נעבור לבחון את טענת הסנגור, שלפיה הכלל בדבר אחידות הענישה ימצא נפגע אם יתקבל ערעור המדינה ועונשו של המשיב יוחמר.

כלל אחידות הענישה הוא אכן כלל משפטי גדול וחשוב. יפים לעניין זה הדברים שנכתבו בע"פ 9792/06 **חמוד נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 1.4.07), לפיהם:

"עקרון שיוויון הנאשמים בפני החוק, ממנו נגזר עקרון אחידות הענישה, הוא כלל יסוד בתורת הענישה. הוא מורה כי על מצבים דומים מבחינת אופי העבירות ונסיבות אישיות של נאשמים ראוי להחיל, במידת האפשר, שיקולי ענישה דומים. עם זאת, עקרון אחידות הענישה, עם כל חשיבותו, אינו שיקול עונשי העומד לעצמו, ואינו עקרון בלעדי שלעולם אין לסטות ממנו. הוא עקרון שיש לשוקלו "בין מכלול שיקולים שיש להעריכם ולאזנם באיזון ראוי כדי להגיע לתוצאת ענישה שקולה, אשר תגשים את תכלית ההגנה על עניינו של הפרט ושל הציבור, המשולבים זה בזה" (ע"פ 10370/02 סוויסה נ' מדינת ישראל, תק-על 2003(2) 2168 פסקה 4); ראו גם רע"פ 2714/00 אלחמדה נ' מדינת ישראל, תק-על 2000(2) 1144; דנ"פ 1109/02

שושני נ' מדינת ישראל). עקרון אחדות הענישה הוא כלל חשוב הבא למנוע קיום הפלייה בין שווים או דומים, למען עשיית צדק עם נאשמים, ולצורך שמירת אימון הציבור בהליך הפלילי. עם זאת, עקרון זה נושא עמו משקל יחסי ביחס ליתר שיקולי הענישה, ואם קיימים שיקולים כבדי משקל המצדיקים סטייה ממנו מטעמים של צדק ואינטרס ציבורי כי אז על בית המשפט לחרוג ממנו ולהעדיף שיקולי ענישה אחרים".

דא עקא, שבהתאם לכלל זה, ראוי להטיל עונש זהה על מי שהואשם והורשע בעבירות זהות ועל מי שנסיבותיו האישיות דומות. במקרה שלנו, ברי כי קיים פער של ממש בין עובדות הרשעתו של המשיב לבין עובדות הרשעתו של עבאס. הראשון **הורשע בשני מעשים של שליחת יד ברכוש הזולת** (בנוסף לעבירת ההתפרצות) ואילו האחרון הורשע בעבירה של **גרימת נזק לרכוש הזולת** לצד עבירת גניבה והתפרצות. **ריבוי** עבירות של שליחת יד לרכוש הזולת מחייב **החמרה** בענישה כאשר זו נבחנת אל מול עונשו של מי שהואשם במעשה **בודד** של שליחת יד ברכוש הזולת ובעבירה נוספת שעניינה גרימת נזק לרכוש (בלי לזלזל כהוא זה בחומרתה של העבירה האחרונה).

בהתחשב בכל האמור עד כה, סבורים אנו כי אין דבר בעקרונות אחדות הענישה המונע להטיל על המשיב **עונש חמור יותר מזה שהטיל עליו בית המשפט קמא ואף חמור מזה שהוטל על עבאס, בהתחשב באופי מעשיו ובעברו הפלילי.**

נפנה כעת לדון בראשו השני של הערעור - העתירה לבטל את קביעת בית-המשפט קמא לנכות את תקופת המעצר בפיקוח אלקטרוני מתקופת המאסר שהוטלה על המערער.

הלכה פסוקה היא, מלפני בית-המשפט העליון, שבת-המשפט מורשים לנכות מתקופת המאסר בפועל, שאותה גזרו לנאשם, שנדון לפנייהם את ימי מעצרו מאחורי סורג ובריח. החוק איננו מחייבם לעשות כן אך כך מקובל וכך נוהגים לעשות בתי-המשפט כעניין של יום ביומו. יפים לעניין זה הדברים שנכתבו במסגרתו של ע"פ 7768/15 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 20.4.16), פסקה 23 :

"בדין הישראלי אין הוראת חוק המחייבת את בית המשפט לנכות את ימי מעצרו של נאשם שהורשע בעבירה, מתקופת המאסר שהוטלה עליו בגזר הדין. ברירת המחדל הסטוטורית בסוגיית ניכוי ימי המעצר מופיעה בסעיף 43 לחוק העונשין, אשר קובע כי "מי שנידון למאסר תיחשב תקופת מאסרו מיום גזר הדין, אם לא הורה בית המשפט הוראה אחרת". חרף האמור, כבר בשנותיה הראשונות של המדינה התפתחה פרקטיקה שיפוטית של התחשבות בתקופת המעצר בעת גזירת העונש (ראו: ע"פ 13/53 ביטון נ' היועץ המשפטי, פ"ד ז 463 (1953)). ברבות השנים, הפך הנוהג המושרש להלכה פסוקה, המחייבת את הערכאה הדיונית לקחת בחשבון, בין מניין שיקוליה בעת גזירת הדין, את התקופה בה שהה הנאשם במעצר (ראו למשל: רע"ב 4865/04 מדינת ישראל נ' סויסה, פ"ד ס(2) 57, פסקה 6 (2006)). אמנם, הודגש לא אחת כי לנאשם אין זכות קנויה לניכוי ימי מעצרו, וכי מדובר רק באחד משיקולי הענישה הנלקחים בחשבון על ידי בתי המשפט בעת גזירת העונש (ראו: רע"פ 7584/14 פלוגי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 9 (2.12.2015); ע"פ 5529/12 אוהב ציון נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 8 (9.11.2014); יניב ואקי, רותי קמיני ויורם רבין "עונש המאסר - תכליות, מגמות והלכות" הפרקליט נג(1) 1, 20-22 (2014)), אך בנוסף הוטעם כי "ככלל, ראוי שהתקופה בה שוהה נאשם במעצר עד להרשעתו וגזירת דינו ינוכו מעונש המאסר הסופי, על מנת להימנע מכפל ענישה. רק במקרים חריגים תהיה הצדקה שלא לנכות את תקופת המעצר מעונש המאסר" (ראו: ע"פ 5760/14 פלוגי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 22 (3.6.2015)).

עם תיקון חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), תשנ"ו-1996, על ידי הוספת סימן ג'1 שעניינו מעצר בפיקוח אלקטרוני, נתעוררה ועלתה השאלה, האם רשאי בית-המשפט לנכות מתקופת מאסר שגזר לנאשם גם תקופת "מעצר" שאותה בילה נאשם מחוץ למתקן כליאה אך בפיקוח אלקטרוני.

מחד גיסא, המחוקק כינה את המוסד המשפטי "מעצר" ובכך רימז להשוואת מעמדו למעמד של מעצר בכליאה; מאידך גיסא, חיי המעשה מלמדים, כי מעצר בפיקוח אלקטרוני דומה הרבה יותר בתנאיו ל"מעצר בית" (שחרור של נאשם ממעצר בתנאי שיוותר בביתו ולא יצא מפתחו).

בא בית-המשפט העליון, במסגרת אותו ע"פ 7768/15 פלוני נ' **מדינת ישראל** (ניתן ביום 20.4.16) והכריע בדילמה הכרעה חד משמעית ולפיה:

"..הימצאותו של נאשם בתנאי מעצר בפיקוח אלקטרוני אינה שקולה לשלילת החירות המלווה את המעצר מאחורי סורג ובריח, ואי-ניכוי תקופת המעצר בפיקוח אלקטרוני מתקופת המאסר אינו יוצר כפל ענישה" (כב' השופט ס' ג'ובראן, פסקה 33 לפסק הדין).

בהכרעה זו הועדפה המהות על-פני הטרמינולוגיה. נקבע, כי המאפיין המכריע בכגון דא הוא אופיו הממשי של המעצר; ומאחר שמעצר המבוצע בפיקוח אלקטרוני נושא בעיקרו של דבר אופי שאינו מאפיין שלילת חירות מוחלטת, אזי אין מקום לראות בו תקופה שהיא שקולה לתקופת מאסר ולפיכך, אין לנכותה הימנו.

לאור קביעה זו, אין ניתן לאמץ את קביעת הערכאה הראשונה, שלפיה ניתן לנכות מתקופת המאסר בת 10 חודשים את תקופת המעצר בה שהה המשיב בפיקוח אלקטרוני.

הסנגור טען לפנינו, שביטול הוראה זו תפגע באיזון העדין שאותו ערכה הערכאה הראשונה בעניינו של המשיב, בפרט במה שנוגע להשוואת עונשו לזה שהוטל על שותפו, עבאס.

אין בידינו לקבל טענה זו.

ראינו כבר לעיל, שענייניהם של המשיב ועבאס **אינם זהים**. עניינו של המשיב חמור יותר. הראשון הורשע - לצד עבירת ההתפרצות **בצוותא** לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין ועבירת הגניבה **בצוותא** לפי סעיף 384 לחוק העונשין - **בעבירה נוספת של גניבה** לפי סעיף 384 לחוק העונשין. מנגד, עבאס הורשע - מלבד העבירות בצוותא המיוחסות לו ולמשיב - **בעבירה נוספת של היזק לרכוש במזיד** לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

כאמור, עת הגיע המשיב לתת את הדין על התיק נשוא ערעור זה (ביום 19.4.16), לא היה עוד תלוי ועומד נגדו מאסר מותנה כלל. האם מפאת העובדה שעונש מותנה הופעל נגד שותפו (חלקו במצטבר וחלקו בחופף כמפורט לעיל) ראוי להקל בדינו של המשיב?! אתמהה.

העובדה שעונש מאסר על תנאי שהיה תלוי ועומד נגד המשיב בגין עבירות שאותן ביצע בעבר הופעל **במצטבר** לעונש שהוטל עליו בגין עבירה נוספת (בה הורשע כעת) ואילו עונשים מותנים שהיו תלויים ועומדים נגד שותפו הופעלו **בחלקם בחופף, איננה** בשום אופן **מפירה את האיזון המתחייב** מהכלל בדבר אחידות הענישה.

משבאים אנו לשקלל את התוצאה הראויה בערעור זה, ככל שהדבר נוגע לרכיב המאסר, מצאנו לנכון **להימנע מלהחמיר את עונש המאסר לריצוי בפועל אשר הוטל על המשיב** (חרף העובדה שכאמור לעיל, הוא סטה לקולה סטייה ממשית לעומת הראוי בנסיבות העניין). כידוע, ערכאת ערעור איננה ממצה את הדין בקבלה את ערעור המדינה נגד קולת העונש, ולפיכך מצאנו להסתפק בהחמרה הנלווית לביטול הוראת הערכאה הראשונה, שלפיה תנוכה תקופת הפיקוח האלקטרוני מהמאסר שהוטל.

אנו מבטלים, אפוא, **את הוראת בית-המשפט קמא בכל הנוגע לניכוי תקופת המעצר לריצוי בפיקוח אלקטרוני.**

לא מצאנו גם להתערב בקולת עונש הפיצוי אשר הוטל על המשיב. אין כל ספק בעינינו כי גם עונש זה נוטה **מאוד** לקולה ביחס לראוי; סכום הפיצוי שנקבע איננו עומד, לטעמנו, כלל ועיקר בהלימה לנזק ולסבל הנפשי והפיזי שנגרם למתלוננת.

הטעם להימנעותנו מלהתערב ברכיב ענישה זה נעוץ בעובדה, שעונש **זהה** הוטל על שותפו של המשיב, והמדינה **נמנעה מלערער על קולתו.**

סוף דבר

התוצאה היא **שערעור המדינה מתקבל.**

המשיב ירצה **10 חודשי מאסר בניכוי תקופת מעצרו הממשית** (מיום 31.8.15 ועד יום 30.11.15) ובמצטבר לעונש המאסר שאותו הוא מרצה כעת. **תקופת המעצר בפיקוח אלקטרוני לא תנוכה.**

אין שינוי ביתר רכיבי גזר-הדין.

ניתן היום, ח' תמוז תשע"ו, 14 יולי 2016, בנוכחות הצדדים.

א' לוי, שופט

כ' סעב, שופט

י' גריל, שופט בכיר
[אב"ד]